

Трудъ-тъ е чловѣку длѣжность и благодать.

I. Чловѣкъ испърво былъ неукъ и празднорѣкъ.

Слушали смы, а нѣкои сѣ и видѣли съ очи-ты си, какъ по желѣзници-ты лѣтять, като куршюмъ изъ пушкѣ, цѣлы врьволицы кола, на кои-то може да ся прѣнесе на веднажъ всичка-та покѣщнина и имоть на цѣло голѣмо село. Каква е тая сила и колко чюдна майсторія е тая измысля, что измѣдрилъ чловѣческый умъ! А колко е за чюдение и дивѣние кога си смыслимъ какъ по телеграфическы-ты жицы прѣлитать чловѣческы-ты мысли на хыляды милы далечъ и то доклѣ мигне чловѣку око, кога-то на единъ брѣзакъ пѣшякъ или конникъ трѣбувать толкова сидни и мѣсяци за да измине толкова далечень пѣть! Тья чюдеса отъ чловѣческый умъ и силѣ прѣди нѣколко десятины годинъ хора-та не знаяхъ, нито пакъ быхъ гы повѣрвали, ако да имъ кажяше нѣкой за тѣхъ; а днесъ нѣма ни една колко годѣ проевѣтенѣ дръжявѣ, коя-то да не е крѣстосана, много или малко, съ желѣзници и телеграфы.

Доклѣ да постигне чловѣкъ да измѣдри тья чюдны нѣчта и да тури на работѣ парѣ-тѣ и електричество-то та да ся прѣнася по желѣзници и на пароходы и да си прѣпираща мысли-ты по телеграфъ, изминѣли ся хыляды години отъ врѣмя-то, въ кое-то ся е прѣкнѣлъ чловѣческый родъ. А пакъ около